Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ.	10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος » »	5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος » »	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος | *Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουλίου 1909* | *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 31*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'. *(Συνέχεια)*

Τὴν πρωΐαν ὅμως ἡ φυγὴ θὰ νεκαλύπτετο, καὶ οἱ δραπέται, μὴ δυνάμενοι νὰ διαφύγουν ἀπὸ τὴν νῆσον Σάταμ, θὰ συνελαμβάνοντο.

Ἰδοὺ τότε τί τολμηρὸν σχέδιον συνέλαβαν: νὰνατινάξουν τὴν συσκευὴν διὰ φυσιγγίου δυναμίτιδος, τὸ ὁποῖον ἐπῆραν ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ ἀεροπλοίου, νὰ συντρίψουν τὰς πτέρυγας τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου πτηνοῦ, νὰ τὸ καταστρέψουν μετὰ τοῦ ἐφευρέτου καὶ τοῦ πληρώματός του. Πρὶν ἤθελεν ἐκραγῇ τὸ φυσίγγιον ἐκεῖνο, θὰ ἐλάμβαναν καιρὸν νὰ δραπετεύσουν διὰ τοῦ σχοινίου καὶ νὰ παρασταθοῦν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ *Ἀλβάτρου*, ὁ ὁποῖος θὰ ἐγίνετο κομμάτια.

Ὅ,τι ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν, τὸ ἔκαμαν. Τὸ ἑσπέρας, εὐθὺς ἅμα ἤναψαν τὸ φυσίγγιον, ἀθέατοι καὶ οἱ τρεῖς ὠλίσθησαν μέχρι τοῦ ἐδάφους. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ δραπέτευσίς των ἀνεκαλύφθη. Πυροβολισμοὶ ἐρρίφθησαν ἐπὸ τὸν *Ἄλβατρον* ἐναντίον των, ἀνεπιτυχῶς. Τότε ὁ Οὔνκλ Προῦντετ, ὁρμήσας εἰς τὸ σχοινίον, τὸ ἔκοψε, καὶ ὁ *Ἄλβατρος*, μὴ διαθέτων πλέον τοὺς προωστῆράς του, παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, συνετρίβη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως, καὶ κατεποντίσθη εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Καθὼς εἴπαμεν, τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Ἰουνίου, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτον Οὐέλδων, εἶχον γίνῃ ἄφαντοι ὁ Οὔνκλ Προῦντετ, ὁ Φὶλ Ἔβανς καὶ ὁ Φρυκολῖνος. Ἔκτοτε οὐδεμία περὶ αὐτῶν εἴδησις, ἀλλὰ καὶ οὐδεμία δυνατὴ ὑπόθεσις περὶ τῆς ἐξαφανίσεώς των. Ὑπῆρχεν ἄρά γε σχέσις μεταξὺ τῆς παραδόξου ταύτης ἐξαφανίσεως καὶ τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ Ροβήρου κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον συνεδρίασιν; Εἰς κανένα δὲν ἐπῆλθεν, οὔτε ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ τοιαύτη σκέψις.

Ἀλλ' οἱ συνάδελφοι τῶν δύο ἀκαδημαϊκῶν ἀνησύχησαν ποῦ δὲν τοὺς ἐπανέβλεπον. Προέβησαν εἰς ἔρευνας, ἀνεμίχθη καὶ ἡ ἀστυνομία, τηλεγραφήματα ἐξαπεστάλησαν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ εἰς τὸν νέον καὶ εἰς τὸν παλαιὸν ἀκόμη κόσμον. Ἀλλὰ τίποτε, εἰς μάτην ὅλα. Ἀκόμη καὶ μία ἀμοιβὴ ἐκ πεντακισχιλίων δολλαρίων, ὑπεσχημένη εἰς ὁντινα θὰ ἔδιδε πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τοὺς ἐξαφανισθέντας, ἔμεινεν εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων.

Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις. Ἡ συγκίνησις, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας προπάντων, ἐξεδηλώθη μεγάλη, τὴν ἐνθυμοῦμαι δὲ ἀκόμη ζωηρότατα.

Τὴν 20 Σεπτεμβρίου, μία εἴδησις κυκλοφορήσασα κατ' ἀρχὰς ἐν Φιλαδελφείᾳ, διεδόθη ἀμέσως παντοῦ.

Ὁ Οὔνκλ Προῦντετ καὶ ὁ Φὶλ Ἔβανς εἶχον ἐπιστρέψῃ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ προέδρου τοῦ Ἰνστιτούτου.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν, προσκληθέντες εἰς συνεδρίασιν, οἱ ἑταῖροι ὑπεδέχθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τοὺς συναδέλφους των. Ἀλλ' εἰς τὰς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι τοῖς ἐγένοντο, οὗτοι ἀπήντησαν μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἐπιφυλάξεως, ἢ διὰ νὰ εἴπωμεν καλλίτερα, δὲν ἀπήντησαν διόλου. Ἐν τούτοις, ἰδοὺ τί ἐγνώσθη βραδύτερον.

Μετὰ τὴν δραπέτευσιν καὶ τὸν ἀφανισμὸν τοῦ *Ἀλβάτρου*, ὁ Οὔνκλ Προῦντετ καὶ ὁ Φὶλ Ἔβανς προσεπάθησαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ τῆς διαμονῆς των ἐπὶ τῆς νήσου Σάταμ, περιμένοντες τὴν εὐκαιρίαν νὰπέλθουν ἐκεῖθεν, μόλις τοῖς ἤθελε παρουσιασθῇ. Εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν συνήντησαν φυλὴν ἰθαγενῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν τοὺς ἔκαμαν κακὴν ὑποδοχήν.

«Καὶ ἐφάνη τὸ Πεκῖνον, ἡ πρωτεύουσα τῆς Κίνας...»
(Σελ. 246, στ. β'.)

Ἀλλ' ἡ νῆσος Σάταμ ὀλίγον συχνάζεται καὶ τὰ πλοῖα σπανίως σταθμεύουν ἐκεῖ. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ὁπλισθοῦν μὲ ὑπομονήν, μόνον δὲ μετὰ πέντε ἑβδομάδας οἱ ναυαγοὶ αὐτοὶ τοῦ ἀέρος ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς πλοῖον διὰ τὴν Ἀμερικήν.

Ἐν τούτοις, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιστροφήν των, γνωρίζετε ποία ὑπῆρξεν ἡ μόνη σκέψις, ἡ μόνη μέριμνα τοῦ Οὔνκλ Προῦντετ καὶ τοῦ Φὶλ Ἔβανς;... Ἁπλούστατα: νὰ συνεχίσουν τὴν διακοπεῖσαν ἐργασίαν, νὰ συμπληρώσουν τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀεροστάτου *Ἐπὶ τὰ Πρόσω*, καὶ νὰ ταξειδεύσουν καὶ πάλιν ἀνὰ τὰς ὑψηλὰς ζώνας τῆς ἀτμοσφαίρας, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχαν διασχίσῃ —καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας!—διὰ τοῦ αεροπλοίου τοῦ Ροβήρου! Ἐὰν δὲν τὸ ἔκαμναν, δὲν θὰ ἦσαν βέβαια ἀληθινοὶ Ἀμερικανοί!..

Τὴν 20 Ἀπριλίου τοῦ ἐπομένου ἔτους, τὸ ἀερόστατον *Ἐπὶ τὰ Πρόσω* ἦτο ἕτοιμον κρὸς ἀναχώρησιν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιφήμου ἀεροναύτου Χάρρυ Τίντερ, τὸν ὁποῖον θὰ συνώδευαν ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων.

Πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι, ἀπὸ τῆς ἐπανόδου των, οὐδεὶς πλέον ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Ροβήρου, ὡς ἐὰν οὐδέποτε ὑπῆρξεν εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ἄλλως τε οἱ δύο φίλοι δὲν εἶχον δίκαιον νὰ πιστεύσουν, ὅτι τὸ τυχοδιωκτικόν του στάδιον εἶχε τελειώσῃ μετὰ τὴν ἀνατίναξιν τοῦ *Ἀλβάτρου*, καταποντισθέντος εἰς τὰ βάθη τοῦ Εἰρηνικοῦ;..

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναβάσεως ἔφθασε. Ἤμην κ' ἐγώ, μετὰ μυριάδων θεατῶν, εἰς τὸ πόρκον Φαίρμων. Τὸ *Ἐπὶ τὰ Πρόσω* ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ εἰς τὰ μεγαλήτερα ὕψη, χάριν εἰς τὸν πελώριον ὄγκον του. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἕλικος, τὸ ὁποῖον εἶχε διαιρέσῃ τοὺς σοφοὺς εἰς πρωραίους καὶ πρυμναίους, ἐλύθη, καὶ κατὰ τρόπον ἁπλούστατον καὶ λογικώτατον: μία ἕλιξ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν πρώραν τοῦ σκαφιδίου καὶ ἄλλη μία εἰς τὴν πρύμνην, ἀμφότεραι κινούμεναι δι' ἠλεκτρικῆς μηχανῆς, τελειοτέρας καὶ ἰσχυροτέρας πάσης ἕως τότε κατασκευασθείσης. Ἄλλως τε ὁ καιρὸς ἦτο εὐνοϊκώτατος· οὐρανὸς αἴθριος καὶ ἄκρα νηνεμία.

Τὴν ἑνδεκάτην ὥραν καὶ εἴκοσι, κανονοβολισμὸς ἀνήγγειλεν εἰς ὅλον τὸ πλῆθος ὅτι τὸ «Ἐπὶ τὰ Πρόσω» ἦτο ἕτοιμον νὰναχωρήσῃ.

— Ἄφετε!

Ἡ ἐπίσημος διαταγὴ ἐδόθη διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Οὔνκλ Προῦντετ, καὶ τὸ ἀερόστατον, βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς, ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα. Ἔπειτα ἤρχισαν αἱ δοκιμαὶ τῆς ὁριζοντίου κινήσεως, αἱ ὁποῖαι ἐστέφθησαν ὑπὸ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας.

Ἔξαφνα ἀντήχησε κραυγή,—κραυγὴ τὴν ὁποίαν ἑκατὸν χιλιάδες στόματα ἐπανέλαβον!

Πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀνεφάνη σῶμα κινούμενον καὶ πλησιάζον μετὰ ταχύτητος ἐκπληκτικῆς.

Ἦτο ἡ αὐτὴ συσκευή, τὸ αὐτὸ ἀεροπλοιον, τὸ ὁποῖον τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀφοῦ ἀνήρπασε τοὺς δύο ἑταίρους τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων, τοὺς περιήγαγεν ἄνωθεν τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν δύο Ἀμερικῶν.

— Ὁ *Ἄλβατρος*!..ὁ *Ἄλβατρος*!..

Ναί, ἦτο ὁ *Ἄλβατρος*, καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἐπέβαινεν αὐτοῦ ὁ ἐφευρέτης του Ροβῆρος,—Ροβῆρος ὁ Κατακτητής!..

Φανταστῆτε τὴν ἔκπληξιν τοῦ Οὔνκλ Προῦντετ καὶ τοῦ Φὶλ Ἔβανς, ὅταν εἶδαν καὶ πάλιν ἐμπρός των τὸν *Ἄλβατρον* ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπίστευον καταστραφέντα!... Εἶχε καταστραφῆ, τῳόντι, διὰ τῆς ἐκρήξεως καὶ τὰ συντρίμματά του εἶχον πέσῃ εἰς τὸν Εἰρηνικόν, μετὰ τοῦ μηχανικοῦ του καὶ ὅλου του τοῦ πληρώματος. Ἀλλά, σχεδὸν ἀμέσως, διασωθέντες ὑπὸ περαστικοῦ πλοίου, οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ὡδηγήθησαν εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ὁπόθεν δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν νῆσον Χ.

Μία μόνη σκέψις κατεῖχε τώρα τὸν Ροβῆρον: Νὰ ἐκδικηθῇ! Ὅθεν, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, κατεσκεύασε δεύτερον ἀερόπλοιον, τελειότερον ἴσως τοῦ πρώτου. Ἔπειτα, μαθὼν ὅτι ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων, οἱ ἀκούσιοι ἐπιβάται του, ἡτοιμάζοντο νὰ κάμουν δοκιμὰς μὲ τὸ *Ἐπὶ τὰ Πρόσω*, ἐξεκίνησε διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ εὑρέθησαν ἐκεῖ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, τὴν ὡρισμένην ὥραν.

Καὶ τώρα; Τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ ἀρπακτικὸν ὄρνεον θὰ ἐφορμήσῃ ἐναντίον τοῦ *Ἐπὶ τὰ Πρόσω*;..Καὶ ὁ Ροβῆρος, ἐκδικούμενος, θὰ καταδείξῃ συγχρόνως δημοσίᾳ τὴν ὑπεροχὴν τῶν βαρέων ἀεροπλοίων ἀπέναντι τῶν ἀεροστάτων,τῶν ἐλαφροτέρων τοῦ ἀέρος;

Εἰς τὸ σκαφίδιόν των, ὁ Οὔνκλ Προῦντετ καὶ ὁ Φὶλ Ἔβανς ἀνεμέτρησαν τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἠπείλει, τὴν τύχην,ἡ ὁποία τοὺς ἀνέμενεν. Ἔπρεπε νὰ τραποῦν εἰς φυγήν, ὄχι κατ' ὁριζόντιον διεύθυνσιν—διότι ὁ *Ἄλβατρος* γρήγορα θὰ τοὺς ἔφθανε,—ἀλλὰ κατὰ κάθετον, πρὸς τὰ ὕψη, ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης νὰ διαφύγουν τὸν φοβερὸν ἐχθρόν.

Ἀνῆλθε λοιπὸν τὸ *Ἐπὶ τὰ Πρόσω* εἰς ὕψος πέντε χιλιάδων μέτρων. Ὁ *Ἄλβατρος* τὸ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἀνάβασίν του καὶ, καθὼς ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες, τῶν ὁποίων ἐνθυμοῦμαι σχεδὸν αὐτολεξεὶ τὴν περιγραφήν, ἵπτατο παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ τὸ περιέσφιγγε διὰ κύκλων, τῶν ὁποίων ἡ ἀκτὶς ἐγίνετο ὁλονὲν μικροτέρα. Ἡτοιμάζετο ἀρά γε νὰ τὸ καταστρέψῃ διαμιᾶς, σχίζων τὸ εὔθραυστόν του περικάλυμμα;

Τὸ *Ἐπὶ τὰ Πρόσω*, ἀπορρίψαν μέρος τοῦ ἕρματός του, ἀνῆλθεν ἀκόμη χίλια μέτρα. Ὁ *Ἄλβατρος*, ἀναπτύξας ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ἑλίκων του, τὸ ἠκολούθησεν ἕως ἐκεῖ-ἐπάνω.

Ἐξαίφνης ἔγινεν ἔκρηξις. Τὸ περικάλυμμα τοῦ ἀεροστάτου ἐσχίσθη ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἀέρου, τὸ ὁποῖον εἶχε διασταλῇ πάρα πολὺ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὕψος, καί, κατὰ τὸ ἥμισυ ξεφουσκωμένον, ἔπιπτε βραδέως.

Καὶ ἰδοὺ ὁ *Ἄλβατρος* ριπτόμενος τότε ἐπάνω του, ὄχι διὰ νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ βοηθήσῃ! Ναί! ὁ Ροβῆρος, λησμονῶν τὴν ἐκδίκησίν του, ἔρθασε τὸ *Ἐπὶ τὰ Πρόσω, καὶ μετ'* ὀλίγον, ὁ Οὔνκλ Προῦντετ, ὁ Φὶλ Ἔβανς καὶ ὁ ἀεροναύτης εὑρίσκοντο σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς *ἐπὶ τοῦ καταστρώματος* τοῦ ἀεροπλοίου. Ἔπειτα, τὸ ἀερόστατον, ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν κενωθέν, *κατέπεσε, πελώριον κουρέλι*, ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ Πάρκου.

Τὸ πλῆθος ἠγωνία κάτωθεν ἀπὸ συγκίνησιν, ἀπὸ φόβον...

Καὶ τώρα, ὅταν ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων ἔγιναν καὶ πάλιν αἰχμάλωτοι τοῦ μηχανικοῦ Ροβήρου, τί θὰ συνέβαινε; Ὁ Ροβῆρος θὰ τοὺς παρελάμβανε μαζί του εἰς τὸ ἀχανὲς τοῦ ἀέρος, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ παντός;..

Σχεδὸν ἀμέσως ἡ ἀπορία ἐλύθη. Ἀφοῦ ἐστάθη ὀλίγα λεπτὰ εἰς ὕψος πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων μέτρων, ὁ *Ἄλβατρος* ἤρχισε νὰ κατέρχεται, ὡσεὶ σκοπεύων νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Φαίρμων-Πάρκ. Ἀλλ' ἂν ἔφθανε τῳόντι κάτω, τὸ πλῆθος, παράφορον, δὲν θὰ ἐφώρμα ἐναντίον τοῦ ἀεροπλοίου, ἐπωφελούμενον τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ σκλάβῃ τὸν Ροβῆρον τὸν Κατακτητήν;

Ὁ *Ἄλβατρος* ἐξηκολούθησε νὰ καταβαίνῃ, καὶ ὅταν δὲν ἀπεῖχεν εἰμὴ πέντε ὡς ἓξ πόδας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐσταμάτησεν, ἐν ᾧ αἱ ὄρθιαι ἕλικές του ἐξηκολούθουν ἀκόμη νὰ περιστρέφωνται.

Τὸ πλῆθος ἐκινήθη ἀπειλητικὸν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πάρκου...

Τότε ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τοῦ Ροβήρου, καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ἐπρόφερε:

«Πολῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων εὑρίσκονται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Δικαίωμά μου θὰ ἦτο νὰ τοὺς κρατήσω διὰ νὰ ἐκδικηθῶ. Ἀλλά, ἀπὸ τὴν ἐμπάθειαν, τὴν ὁποίαν προκαλοῦν αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ *Ἀλβάτρου*, ἐννοῶ ὅτι ἡ κατάστασις τῶν πνευμάτων δὲν εἶνε ἀκόμη εὐνοϊκὴ διὰ τὴν σπουδαίαν ἐπανάστασιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιφέρῃ μίαν ἡμέραν ἡ κατάκτησις τοῦ ἀέρος. Οὔνκλ Προῦντετ καὶ Φὶλ Ἔβανς, εἶσθε ἐλεύθεροι!»

Ὁ πρόεδρος, ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων καὶ ὁ ἀεροναύτης Τίντερ, ἐπήδησαν ἀμέσως εἰς τὴν γῆν, τὸ δὲ ἀερόπλοιον ἀνυψώθη τριάκοντα περίπου πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, ἐκτὸς πάσης προσβολῆς.

Ὁ Ροβῆρος ἐξηκολούθησεν οὕτω:

«Πολῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ πείραμά μου ἐπέτυχεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν καιρόν του. Εἶνε πολὺ ἐνωρὶς ἀκόμη διὰ νὰ κατανικηθοῦν τάντίθετα καὶ συγκρουόμενα συμφέροντα. Φεύγω λοιπόν, ἀπάγων καὶ τὸ μυστικόν μου. Δὲν θὰ χαθῇ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ θὰ τῇ ἀποδοθῇ μίαν ἡμέραν, ὅταν θὰ εἶνε τόσον μορφωμένη καὶ ἀνεπτυγμένη, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος ὅτι θὰ κάμῃ κατάχρησιν αὐτοῦ. Χαίρετε, πολῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!»

Μετὰ τοῦτο ὁ *Ἄλβατρος*, ἀνυψωθεὶς διὰ τῶν ἑλίκων του καὶ κινηθεὶς πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ τῶν προωστήρων του, ἐξηφανίσθη πρὸς ἀνατολάς, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους.

Ἐπέμεινα εἰς τὴν διήγησιν τῆς τελευταίας σκηνῆς, λεπτομερῶς, διότι φανερώνει τὴν πνευματικὴν κατάστασιν τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, βλέπετε, δὲν ἐνεκνέετο ἀπὸ ἐχθρικὰ αἰσθήματα ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἤρκεῖτο νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον, θεωρῶν τὸ παρὸν ἀκατάλληλον. Ἐφαίνετο ὅμως ἀπὸ τὸ ὕψος του ἡ ἀκλόνητος πίστις, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν μεγαλοφυΐαν του, ἡ ἀλαζονεία, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνεεν ἡ ὑπεράνθρωπος ἰσχύς του.

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπορίας ἄξιον ἐὰν τὰ αἰσθήματά του ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετεβλήθησαν ἐπὶ τὸ ἐχθρικώτερον, ἐὰν συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ὑποτάξῃ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ὡς ἐμαρτύρουν ἡ τελευταία του ἐπιστολὴ καὶ αἱ χαρακτηριστικώταται ἀκειλαί του. Δὲν ἔπρεπεν ἀρά γε νὰ συμπεράνῃ κανείς, ὅτι μὲ τὸν καιρὸν ἡ διανοητικὴ ὑπερέντασίς του θὰ ἔφθανεν εἰς μέγαν βαθμόν, καὶ ὅτι θὰ ἐκινδύνευεν ἐξ αὐτῆς νὰ παραφρονήσῃ;

Ὅσον διὰ τὰ συμβάντα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ *Ἀλβάτρου*, ὅ,τι ἤδη ἐγνώριζα μοὶ ἐπέτρεπε νὰ τἀναπλάσω εὐκόλως. Ὁ θαυμάσιος ἐφευρέτης δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν πρώτην ἐφεύρεσιν, ὅσον τέλειον καὶ ἂν ἦτο τὸ ἀεροπλοιόν του ἐκεῖνο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΞΟΧΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Α σᾶς εἴπω σήμερον ἕνα νέον, τὸ ὁποῖον δὲν περιμένετε... Εἰς τὰς Ἀθήνας ἄρχισε νὰ κάμνῃ ζέστην πολλήν. — Καλὲ τί μᾶς λέτε; Ζέστην εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν Ἰούλιον;!.. Καὶ 'μεῖς ἐνομίζαμεν ὅτι ἔχετε τώρα χιόνια καὶ ὅτι πατινάρετε ἐπάνω εἰς πάγον ἀληθινόν...— Ἐλᾶτε, κατεργαράκια, ἀφίσατε τἀστεῖα καὶ ἀκούσατε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς λέγω. Κάμνει ζέστην, μάλιστα· αὐτὸ εἶνε τὸ νέον μου. Ἐπιτέλους, τί ἄλλο εἶμαι ἐγὼ παρὰ ἕνας ἁπλοῦς χρονογράφος; Καὶ συνήθως τὰ νέα τῶν χρονογράφων μήπως εἶνε διαφορετικά; Βρέχει! θὰ σᾶς 'ποῦν τὸν Ὀκτώβριον· χιονίζει! θὰ σᾶς 'ποῦν τὸν Ἰανουάριον· ἐμύρισεν ἡ ἄνοιξις! θὰ σᾶς 'ποῦν τὸν Μάρτιον. Ἐσκάσαμεν ἀπὸ τὴν ζέστην! θὰ σᾶς ποῦν τὸν Ἰούλιον. Τὰ ξεύρετε, δὲν τὰ ξεύρετε—ἀδιάφορον! «Κουβέντα νὰ γίνεται» ποῦ λέει κι' ὁ λόγος...

Λοιπὸν κάμνει ζέστην. Πολλὴν ζέστην, ἀγαπητοί μου...Καὶ τὸ πρωί, καὶ τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ βράδυ, καὶ τὴν νύκτα. Χθὲς ἔσκασα, σήμερα σκάζω, καὶ αὔριον πάλιν χωρὶς ἄλλο θὰ σκάσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα, ἢ καλλίτερα δὲν κοιμοῦμαι, διότι ποῦ νὰ κοιμηθῇ κανεὶς μὲ τόσην ζέστην! Ἐργάζομαι μέσα εἰς ρεύματα, τὰ ὁποῖα μετὰ δυσκολίας σχηματίζονται, ἢ καλλίτερα δὲν ἐργάζομαι, διότι ποῦ νὰ ἐργασθῇ κανεὶς μὲ τόσην ζέστην! Μόλις καὶ μετὰ βίας τρώγω, μὲ τὸ ἕνα χέρι, διότι μὲ τὸ ἄλλο πρέκει νὰ ἀερίζωμαι. Καὶ ὅταν πέσῃ ὁ ἥλιος, εἰς μάτην ζητῶ ἀναψυχὴν εἰς τὸν περίπατον· διότι οἱ δρόμοι καίουν ἀκόμη ὡς φοῦρνοι, καὶ ἡ κίνησις μὲ κάμνει νὰ λυώνω ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.

Ἄ, μὰ δὲν εἶνε ζωὴ αὐτή! Πῶς ζηλεύω ἐκείνους ποῦ ἔκαμαν ἐξετάσεις καὶ ἔφυγαν πλέον μὲ τοὺς γονεῖς των ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰς νήσους, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἐλβετίαν. Νά, χθὲς πάλιν ἔλαβα ἕνα δελτάριον ἀπὸ κάποιον χωρίον τῶν Ἀλπεων, ὅπου εὑρίσκεται ἀπό τινων ἡμερῶν ἕνας φίλος μας. Τὰ βουνὰ ἔχουν χιόνια ἐκεῖ-πέρα, καὶ ὁ φίλος μας μοῦ γράφει...ὅτι κρυόνει. Ἄ, τί σκληρὰ εἰρωνεία καὶ τί φούρκα αὐτὸ τὸ δελτάριον! Νὰ τὸ λαμβάνῃς ἐνῷ ψήνεσαι εἰς τὸν φοῦρνον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸ τοπίον αὐτό, τὸ χιονοσκεπές, νὰ εἶνε ἁπλῶς ζωγραφισμένον!..

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι καὶ οἱ δυστυχισμένοι κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν φέτος δὲν πρέπει νὰ ἔχουν παράπονον. Ἡ ἐξοχή, ἡ εὐάερος καὶ δροσερὰ ἐξοχή, ἡ πολυπόθητος ἐξοχὴ τοῦ θέρους, μὲ τὰ δένδρα της, μὲ τὰς σκιάς της καὶ μὲ τὰς αὔρας της, ἐπλησίασε φέτος πολὺ εἰς τὴν πόλιν.—Πῶς;! πλησιάζει ποτὲ ἡ ἐξοχή; κινεῖται λοιπὸν ἡ ἐξοχή;—Ὄχι βέβαια· κινοῦνται ὅμως οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὴν ἐξοχήν, ἡ καλλίτερα κινοῦνται τὰ τράμ...Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ εἴπω. Χάρις εἰς τὰ ἠλεκτρικὰ τράμ, τὰ ἄφθονα, τὰ γρήγορα, τὰ εὐθηνά, μὲ τὰς ἀπεράντους τροχιάς, ἡ ἐξοχὴ ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι εἰμποροῦν τώρα νὰ εὑρίσκωνται διαρκῶς εἰς τὴν ἐξοχήν. Μὲ δεκαπέντε λεπτὰ τῆς δραχμῆς καὶ εἰς δεκαπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ἕνα τράμ ἠλεκτρικὸν σὲ παραλαμβάνει καὶ σ' ἐκσφενδονίζει εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἰς τὰ Πατήσια, εἰς τὴν Ἀλυσίδα. Προπάντων εἰς τὴν Ἀλυσίδα. Διότι ἐκεῖ εἶνε φέτος τὸ μέγα θερινὸν κέντρον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἔχουν γίνῃ καταστήματα, ζυθοπωλεῖα, ἑστιατόρια, καφενεῖα μὲ μουσικὴν καὶ μὲ ταραντέλλαν. Θέατρον λείπει ἀκόμη, ἀλλὰ γρήγορα θὰ ἔχωμεν εἰς τὴν Ἀλυσίδα καὶ θέατρον.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῆτε τί γίνεται κάθε ἀπόγευμα καὶ κάθε βράδυ. Τὰ τράμ, καταφορτωμένα, δὲν προφθάνουν νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν Ἀλυσίδα ἄνδρας καὶ γυναικόπαιδα. Εὐτυχῶς εἶνε πολλά, καὶ τρέχουν γρήγορα, καὶ πηγαινοέρχονται, καὶ δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ περιμένῃ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν στάσιν. Ἂν δὲν ἠμπορέσῃ νὰ φύγῃ μὲ αὐτό, θὰ φύγῃ μὲ τὸ ἄλλο, ποῦ θὰ περάσῃ μετὰ πέντε λεπτά. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε, ὅτι μετὰ τόσα καὶ τόσα ἀνθρώπινα φορτία ποῦ μεταφέρονται διαρκῶς εἰς τὴν Ἀλυσίδα καὶ τὰς ἄλλας ἐξοχάς, ἐκτὸς τοῦ Φαλήρου, ἐκτὸς τῆς Κηφισιᾶς, πάλιν μένουν εἰς τὰς Ἀθήνας ἄνθρωποι ἀρκετοί, διὰ νὰ γεμίσουν ἑπτὰ θερινὰ θέατρα, κάθε βράδυ, καὶ ἄλλα τόσα κέντρα βραδυνῆς ἀναψυχῆς. Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό; Πῶς ἄλλως παρὰ ὅτι αἱ Ἀθῆναι εἶνε πλέον μία μεγάλη πόλις μὲ πολλοὺς-πολλοὺς κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι του μὲ τέτοιαν ζέστην; Τοὺς ἀναβιβάζουν εἰς διακοσίας χιλιάδας· ἀλλ' ἐγὼ ἔχω τὴν ὑποψίαν ὅτι εἶνε ἀκόμη περισσότεροι...

Ἂς εἶνε· αὐτὸ ἂς τὸ ἐξακριβώσῃ ἡ Ἀπογραφὴ τοῦ μέλλοντος, ἡ ὁποία θὰ εἶνε τελειοτέρα. Ἐγὼ ἤθελα νὰ σᾶς

ὁμιλήσω μόνον διὰ τὰ ἠλεκτρικὰ τραμ καὶ διὰ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν ποὺ προσφέρουν εἰς τὰς Ἀθήνας, τώρα τὸ καλοκαῖρι, πλησιάζοντα τόσον πολὺ τὴν μακρυνήν, τὴν ἀπρόσιτον ὡς τώρα ἐξοχήν, εἰς τὴν πόλιν τὴν κατακαιομένην. Χάρις εἰς αὐτά, οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὄχι καὶ τόσον εὐκίνητοι, ἤρχισαν, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν, νὰ κινοῦνται κάπως περισσότερον καὶ νὰ μὴ ἀναπνέουν πάντοτε τὸν ἴδιον ἀέρα...Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν κίνησιν, καὶ τὴν ἐξοχήν, καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ τὴν ρομαντικὴν βραδυάν, καὶ τὴν ἐρημικὴν γαλήνην, δὲν εἶνε τώρα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξοδεύουν πολὺν καιρὸν καὶ πολὺ χρῆμα διὰ νὰ τἀπολαμβάνουν. Οὕτως ἡ διαμονὴ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸ καλοκαῖρι ἀκόμη, γίνεται πλέον ἀνετωτέρα, εὐχαριστοτέρα,—ἂν καὶ αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζῃ νὰ μακαρίζω ἐκείνους ποὺ εἰμποροῦν νὰ φεύγουν δι' ὀλίγους μῆνας ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν...

Ἀρκεῖ ἕως ἐδῶ. Διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὀλίγην ὥραν καὶ νὰ σᾶς γράψω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἐμουσκεύθηκα εἰς τὸν ἱδρῶτα. Πρέπει τώρα νὰ φύγω, νἀναπνεύσω...Θὰ πάρω τὸ τράμ, καὶ ὅπου μὲ βγάλῃ. Πῶς θὰ ἐπροτιμοῦσα ὅμως νὰ ἔπαιρνα τὸ ἀτμόπλοιον!...Ναί, ἀλλὰ τὰ ἀτμόπλοια δὲν γυρίζουν τόσον γρήγορα, καὶ τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα ποῖος πάλιν θὰ σᾶς γράψῃ ἐπιστολήν; Ὑπάρχουν, βλέπετε, καὶ δυστυχεῖς ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἰμποροῦν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ ἐδῶ-πέρα. Ἔ, νὰ τοὺς συλλογίζεσθε εἰς τὴν ἐξοχήν σας, νὰ τοὺς λυπᾶσθε καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾶτε...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ

Ἐσὲ θυμοῦμαι, ὅταν χρυσῆ
Τοῦ ἥλιου τὴν εἰκόνα
Ἡ θάλασσα μοῦ δείχνει,
Ἐσὲ θυμοῦμαι, φωτερά
Διαμάντια ἡ Σελήνη
Στὰ κύματα σὰν ρίχνει.

Ἐσένα βλέπω, ὅταν ἐκεῖ
Στὸν μακρυνὸ τὸν δρόμο
Σηκόνεται ἡ σκόνη,
Ἐσένα βλέπω, σὲ στενὸ
Τὴ νύχτα μονοπάτι
Διαβάτης σὰν σιμόνει.

Ἐσέν' ἀκούω, ἀγριωπὸ
Στοὺς βράχους σὰν βοΐζῃ
Τὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο,
Καὶ μοναχὴ σὰν τριγυρνῶ
Στα σιωπηλὰ λειβάδια
Ἐσένα περιμένω.

Πάντα μαζύ σου βρίσκομαι,
Κι' ἂς λείπῃς μακρυὰ μου
Πατρίδα μου γλυκειά μου.
Ἔδυσε ὁ ἥλιος καὶ γλυκὰ
Φεγγοβολοῦνε τ' ἄστρα·
Ἄχ, νᾶσουνε κοντά μου!

(Μίμησις ᾀσματίου τοῦ Gœthe)

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΛΟΓΟΦΕΤΟΥ

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 248.)

Παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως ὧραι, ἡμέραι, ἑβδομάδες. Ὁ στολίσκος τῶν τριῶν καραβελλῶν πλέει πρὸς τὸ ἄγνωστον ἐπὶ τοῦ ἀχανοῦς Ὠκεανοῦ. Οἱ ναῦται, τόσον φαιδροὶ κατὰ τὴν ἀπόπλουν, ἤρχισαν νὰ γίνωνται μελαγχολικοὶ καὶ ἀνήσυχοι. Τοῖς φαίνεται ὅτι ἡ θαλασσία ὁδὸς εἶνε καὶ θὰ μείνῃ ἀτέρμων, ἀδιέξοδος. Βλέπουν ὅτι κάθε πρωὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἀπὸ τὰ κύματα, διὰ νὰ δύσῃ τὸ ἑσπέρας, εἰς τὰ κύματα πάλιν βυθιζόμενος...ὅτι ἡ σελήνη, διαρκοῦντος τοῦ νυκτερινοῦ ταξειδίου της, ρίπτει ὠχρὰς ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ὑγρᾶς ἐκτάσεως, ἡ ὁποία τρομάζει κάποτε τὸν ἄνθρωπον...ὅτι ὁ ναυαρχός των εἶνε σκεπτικός...

«—Μάθε ὅτι ὁ νουνός μου εὑρίσκεται εἰς ἀπελπισίαν...» (Σελ. 255, στ. γ'.)

Τὴν 3 Σεπτεμβρίου, μετὰ πλοῦν τριάκοντα ἡμερῶν, ἕνας πηδαλιοῦχος ἠρώτησε:

— Ποῦ πηγαίνομεν;

Ὁ Κολόμβας ἀπεκρίθη:

— Πρὸς ἀνακαλύψεις, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς δοξάσουν. Εὑρισκόμεθα, ὡς ὑπολογίζω, εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου μας. Πρὶν περάσῃ ἀκόμη ἕνας μῆνας, ὁ πρόσκοπος θὰ φωνάξῃ: «Γῆ!» Ὅσον διὰ τὰ τρόφιμα, νὰ εἶσθε ἥσυχοι. Ὁ Βεσπούκκης, ἐπιμελητὴς τοῦ στόλου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας, μᾶς ἐφωδίασεν ἀφθόνως. Ὁ ἄνεμος εἶνε οὔριος, θὰ φθάσωμεν αἰσίως εἰς τὸ τέρμα!

Τὸ πλήρωμα ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ ὁ πρῶτος ναύκληρος ἀπεκρίθη ἐξ ὀνόματος τῶν λοιπῶν:

— Κύριε Ναύαρχε, σᾶς χορηγοῦμεν ἀκόμη ἕνα μῆνα.

Ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἔκτακτον.

Ἀλλὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου, πρὸ μεσημβρίας, τὰ ἱστία ἐτυλίχθησαν πρὸς τῶν ἱστῶν. Ἐπειδὴ γῆ δὲν ἐφαίνετο πουθενά, οἱ ἱσπανοὶ ναῦται ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των. Ὁ Κολόμβος τοῖς ἐζήτησε καὶ ἄλλην προθεσμίαν, ἀλλ' ὁ ναύκληρος τῷ τὴν ἠρνήθη.

Τὸν ἀμείλικτον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὁ Ἀδριανὸς ἐπεσκέφθη εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί:

— Μάθε ὅτι ὁ νουνός μου εὑρίσκεται εἰς ἀπελπισίαν. Ἀφοῦ ἐμποδίζεται τὸ ἔργον του, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἱσπανίαν ζωντανός. Πῶς θὰ ὁδηγήσῃς τὰ τρία πλοῖα ὀπίσω εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας χωρὶς τὸν ναύαρχόν των, καὶ πῶς θὰ εἴπῃς εἰς τὴν Μεγαλειότητά του ὅτι ἡ μεγάλη ἐπιχείρησις ἀπέτυχεν ἐπειδὴ ἐστασίασαν οἱ ναῦται;...Συμβουλεύσου τὴν καρδίαν σου. Πολλὲς φορὲς μοῦ εἶπες ὅτι αἰσθάνεσαι πρὸς ἐμὲ μεγάλην συμπάθειαν. Ὑποχώρησε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ εἰς τὰ δάκρυά μου. Ἂς ξεκινήσωμεν πάλιν διὰ τὴν ἄγνωστον γῆν...

— Μὰ τὴν Παναγίαν τῆς Σεβίλλης, μικρέ, ἔχεις δίκαιον. Θὰ ξαναπλώσωμεν τὰ πανιά...Πήγαινε νὰ δώσῃς τὴν καλὴν αὐτὴν εἴδησιν εἰς τὸν προστάτην σου...

Ὁ Κολόμβος ἠσθάνθη χαρὰν ἀπερίγραπτον κ' ἐνηγκαλίσθη τὸ παιδίον θερμότατα.

Καὶ ὁ Ἀδριανὸς τῷ ἐψιθύριζεν:

— Εἶσαι εὐχαρισμένος, νουνέ μου;.. Φίλησέ με λοιπὸν πολύ, τρυφερά, ὅπως ἀγαποῦσε νὰ μὲ φιλῇ ἡ γιαγιά μου.

***

Τὴν 11 Ὀκτωβρίου, σημῆνος πτηνῶν διῆλθεν ἄνωθεν τῆς καραβέλλας *Πίντα*, ἡ ὁποία προηγεῖτο τοῦ στολίσκου. Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἡ γῆ δὲν ἦτο μακράν. Κάθε ἀνησυχία κατεσιγάσθη ἀμέσως, καὶ οἱ ναῦται διηρωτῶντο ποῖα θαυμάσια τοὺς ἐπερίμεναν.

Τὸ ἑσπέρας ἐφάνη ἐν ἀκρωτήριον μόλις ἐξέχον ἀπὸ τὰ κύματα. Ἐπ' αὐτοῦ μερικοὶ φοίνικες ὕψωναν τοὺς πρασίνους των κλάδους. Τὸ ἀκρωτήριον ἀνῆκεν εἰς μίαν νῆσον τοῦ Ἀρχιπελάγους τῶν Μεγάλων Ἀντιλλῶν, ἡ ὁποία ἦτο ἐντελῶς ἀκατοίκητος.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κολόμβου διέταξε:

— Δεξιᾷ! ἂς προχωρήσωμεν ἀκόμη!

Καὶ τὸ πλήρωμα, μετὰ προθυμίας ἐκτελοῦν τοὺς χειρισμούς; ἐπανελάμβανε:

— Δεξιᾷ! ἂς προχωρήσωμεν ἀκόμη!

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας αἱ καραβέλλαι ἔπλευσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός. Τέλος, προτοῦ νἀνατείλῃ ἡ πρωία τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1492, ὁ σκοπὸς τῆς πρώρας ἀνέκραξε τρίς:

— Γῆ! Γῆ! Γῆ!

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς εὐρείας ἀκτῆς, κρώτη ἡ *Σάντα Μαρία* ἠγκυροβόλησε. Καὶ ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὁ ναύαρχος ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐν' ἀληθῆ γήϊνον παράδεισον, μαγευτικὸν κῆπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξήρχοντο κατὰ συμπλέγματα παράδοξα ὄντα: Ἰνδοὶ ἡμίγυμνοι, μὲ πτερὰ εἰς τὸ κεφάλι, ἀγριάνθρωποι κραυγάζοντες ἐχθρικῶς καὶ ἑτοιμαζόμενοι νὰ κάμουν κακὴν ὑποδοχὴν εἰς τοὺς ξένους.

Ἦτο δυνατὸν νὰ συνεννοηθοῦν μὲ ἀνθρώπους τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἱσπανούς; Ἠμποροῦσαν νὰ διαλύσουν τοὺς ὁμίλους μὲ κανονιές; Τοῖς ἐπετρέπετο νὰ φονεύσουν ἐν ὀνόματι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ;

Ὁ Ἀδριανὸς εἶχε πάρῃ τὴν κιθάραν του.

Τὴν ὡραιοτέραν πρωίαν ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ, τὸ παιδίον ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ ὄργανόν του ἤχους μελῳδικούς. Ἀμέσως οἱ ἰθαγενεῖς ἀφῆκαν νὰ πέσουν κάτω τὰ τόξα των. Ἤρχισαν νὰ ψάλλουν ἐν εἶδος ᾄσματος. Καὶ φορτωμένοι καρπούς, ἐπλησίασαν τὴν ἀκτήν, διὰ νὰ τιμήσουν τοὺς ξένους, τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τόσῳ μακράν.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ὠνομάσθη Κολομβία ἐκ τοῦ Κολόμβου, ἔπειτα δὲ Ἀμερικὴ ἐκ τοῦ Ἀμερίκου Βεσπούκκη, ὁ ἱσπανὸς ναύαρχος ἠδύνατο τώρα νἀποθιβασθῇ καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν μεγάλην του ἐπιχείρησιν.

Πρὸς τὸν μικρὸν μουσικὸν ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νἀφυπνίσῃ τοὺς Ἰνδούς, ἔλεγεν:

— Ὑπῆρξες ὁ καλός μου ἄγγελος. Πῶς νὰ σὲ ἀνταμείψω διὰ τὰς ὑπηρεσίας σου;

Καὶ ὁ μικρὸς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἐνδόξου θαλασσοπόρου καὶ παρεκάλεσε:

— Ἀγαπητέ μου νουνέ, φίλησέ με πολύ, τρυφερά, ὅπως ἀγαποῦσε νὰ μὲ φιλῇ ἡ γιαγιά μου!..

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Edouard Gachot]

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τὸ δένδρο τῆς Ὑπομονῆς
Ποῦ ὑψώνεται ὡς τὰ νέφη,
Ποιὸς ἄμοιρος τὸ φύτεψε
Ποιὰ μαύρη γῆ τὸ τρέφει;
Δὲν ξέρω—ξέρω μοναχὰ
Κοὶ θὰ τὸ λέω ὁλόενα,
Πῶς ἄλλος δὲν τὸ πότισε
Στὸν κόσμο σὰν ἐμένα!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. *(Συνέχεια)*

— Ἄρρωστος...δηλαδὴ ἦταν...Τώρα εἶνε καλλίτερα...Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ... (Διεκόπη κ' ἐξηκολούθησε:) Θὰ γίνῃ καλά! Τὸ ξέρω ἐγώ!

Τὸ ἔλεγε μὲ πεποίθησιν.

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, μὴ φροντίζων πλέον οὔτε περὶ τῆς σκλάβας, οὔτε περὶ τοῦ μυστικοῦ της, οὔτε περὶ τῆς τιμωρίας της. Ἄλλη σκέψις σπουδαιοτέρα ἀπεμάκρυνεν ὅλας τὰς ἄλλας.

— Ἀοιπόν; εἶπεν ἡ Ὀ'Δάλια μὲ γλυκύτητα· θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάγω μπροστά, καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω μὲ τρόπο πῶς ἤλθατε;

— Ἐσύ; καὶ τολμᾷς ἐσὺ ἀκόμη νὰ πλησιάσῃς τὸν υἱόν μου καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃς διὰ τὸν ἐρχομόν μου;

Ἄχ, ἀλλοίμονον! ἐσυλλογίσθη ἡ Ὀ'Δάλια. Ὁ πατέρας του θὰ μπῇ μέσα... θὰ ἰδῇ τὸ νύχι... θὰ τὸ πάρῃ... καὶ ὁ Τζὰκ δὲν θὰ γίνῃ καλά... Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ μιλήσω; νὰ του ἐξηγήσω;..

Ἀλλ' ὁ κύριος Φάμπρ δὲν ἐβάδιζε πλέον...ἔτρεχεν ἀφίνων τὴν μικρὰν μαύρην ὀπίσω του.

«Ὁ Ν'Γκόμας ἐγάδη μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα...»

Ἐπιτέλους, ἐσυλλογίσθη ἡ Ὀ'Δάλια, καλλίτερα ἴσως ποῦ ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα. Τὸ Νύχι μπορεῖ νὰ μὴ φαίνεται, νὰ εἶνε κρυμμένο σὲ καμμιὰ δίπλα τοῦ μαξιλαριοῦ ἢ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του...Ἔτσι θὰ κερδίσουμε καιρό... Ἔπειτα ὁ κύριος Φάμπρ δὲν εἶνε σὲ κατάστασι τώρα νὰ μὲ ἀκούσῃ.

Ἔτρεχε διὰ νὰ τὸν προφθάνῃ. Τώρα ὀλίγα μόνον βήματα προηγεῖτο ὁ κύριος Φάμπρ. Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ μικρὸν δάσος, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζε τὴν εἴσοδον τῆς κατοικίας, ἡ Ὀ'Δάλια τῷ ἐρώνταξεν ἀπὸ μακρὰν ἐπιτακτικῶς:

— Σφυρίξετε τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο τραγουδάκι τῆς «Ἐπιστροφῆς» πρὶν μπῆτε μέσα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τὸ φυλακτὸν ἀνευρίσκεται.

Ἡ ἰδέα ἦτο καλή. Τὸ τραγουδάκι τῆς «Ἐπιστροφῆς», τὸ ὁποῖον θἀνήγγελλε τὸν πατέρα τοῦ Τζὰκ μὲ τρόπον, εὗρεν ἠχώ: Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀσθενὴς ὠνειρεύετο ὅτι μία μικρὰ σκλάβα ἔτρεχεν ἀσθμαίνουσα, κατόπιν ἑνὸς ἐπισκέπτου πολὺ προσφιλοῦς, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ τῷ προξενήσῃ μίαν μεγάλην αἰφνιδίαν χαράν, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ τὸν βλάψῃ.

— Μπᾶ! τ' εἶνε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι; εἶπεν ὁ Τζὰκ ἐξυπνῶν.

Καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐννοήσῃ...

Ἡ κυρία Φάμπρ ὥρμησεν εἰς τὸν κῆπον καὶ εἶδε τὸν σύζυγόν της.

Τὸν ἐπληροφόρησε περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Τζάκ, τὸν καθησύχασε καὶ προσέθεσε:

— Σ' ἐκατάλαβε... σὲ περιμένει...

— Σ' ἔβλεπα στὸν ὕπνον μου, πατέρα (*) εἶπε μὲ χαρὰν ὅταν ὁ κύριος Φάμπρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἤμουν ἄρρωστος; τὸ ξέρεις;.. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι σχεδὸν καλά, προσέθεσε δείχνων ἕνα πρᾶγμα κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμόν του.

Μία κουνουπιέρα, καλύπτουσα τὸν νεανίσκον, ἐσκίαζε τὸ στῆθός του. Ὁ κύριος Φάμπρ ἀνεσήκωσε τὸ ὕφασμα καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του... ἔπειτα εἶδε, κρεμασμένον ὡς μετάλλιον, ἕνα νύχι, ἀπαράλλακτον μ' ἐκεῖνο ποῦ ἔβλεπε πάντοτε εἰς τὸ στῆθος τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Φυλῆς τῶν Μπαχὶς Μπέ.

— Τ' εἶν' αὐτό;... ἠρώτησεν ἔντρομος.

Ὁ Τζὰκ ἐξερράγη εἰς εὔθυμον γέλωτα.

— Εἶνε τὸ γιατρικό μου, ἀπήντησε, ταλαντεύων τὸ νύχι ὡς *μπρελόκ*.

— Μὴν ἀστειεύεσαι, ἀγαπητέ μου Τζάκ, εἶπε ὁ κ. Φάμπρ. Ἐσὺ δὲν ξέρεις... δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃς...

Ἔπειτα, βλέπων τὴν ἐντύπωσιν τὴν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 249.

ὁποίαν αἱ λέξεις αὐταί, λέξεις σχεδὸν μομφῆς, ἔκαμναν εἰς τὸν υἱόν του, ἀπετάθη πρὸς τὴν κυρίαν Φάμπρ :

— Ποῦ τὸ βρῆκε αὐτὸ ὁ Τζάκ ; ποῖος τοῦ τὸ ἔφερε ; Δὲν εἶνε τὸ φυλακτὸ τοῦ...

Ἀλλ' ὁ Τζὰκ τὸν διέκοψε :

— Εἶνε δικό μου φυλακτό... δικό μου ! Γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσω ἐγώ, κάποιος ἔκαμε δρόμο μακρινό, πέρασε ποτάμια, λόγγους καὶ βουνά... τὰ ἔβαλε μὲ θηρία .. ἀψήφισε χίλιους κινδύνους...

— Ποιός ;

— Ἡ Ὀ'Δάλια, καλέ !

— Ἡ Ὀ'Δάλια ; ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Φὰμπρ αὐστηρῶς.

— Ναί, σᾶς λέγω... Αὐτὴ τὰ ἔκαμεν ὅλα γι' ἀγάπη μου... Καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλά. Θὰ σᾶς τὰ 'πῶ, θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ...

— Ὄχι, τώρα, παιδί μου ! εἶπεν ὁ κύριος Φὰμπρ ψαύων τὸν σφυγμὸν τοῦ Τζάκ. Ἔχεις πυρετὸ καὶ πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς... Μὴ μιλᾷς πιά. Πάρε καλλίτερα αὐτὸ τὸ γάλα ποῦ σοῦ φέρνει ἡ μητέρα σου... Νά σου τὸ δώσω ἐγὼ νὰ τὸ πιῇς ;

Ὁ Τζὰκ ἀνεσηκώθη διὰ νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἤγγισε μὲ τὰ χείλη του τὴν χρυσόχρουν φλάσκαν, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρῃ γεμάτην ἡ Λοῦ'Φατύ.

— Ὄχι... ὄχι ἔτσι, εἶπε... χαμηλότερα τὴν φλάσκα, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ στόμα, ποῦ τῆς ἔκαμε ἡ Ὀ'Δάλια... Ἄ, μὰ ὄχι καὶ τόσο χαμηλά... Δὲν μπορῶ... δὲν θέλω πιὰ ἄλλο...

— Πρέπει νὰ τὸ πιῇς ὅλο, Τζάκ... Δὲν ἤπιες σήμερα ἀκόμη...

Καὶ ἡ κυρία Φὰμπρ ἐπῆρε τὸ δοχεῖον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ συζύγου της διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ αὐτὴ εἰς τὸν ἀσθενῆ.

— Σύ, μητέρα, εἶπεν ὁ Τζάκ, καταβάλλων προσπάθειαν διὰ νὰ ὑπακούσῃ μοῦ χύνεις σιγὰ-σιγὰ τὸ γάλα καὶ κοπιάζω νὰ τὸ περιμένω...Φθάνει...δὲ θέλω ἄλλο... Μὲ τὴν Ὀ'Δάλια ὅμως, προσέθεσε πίπτων πάλιν εἰς τὸ μαξιλάρι του, ὅλο θέλω νὰ πίνω... Αὐτὴ ξέρει νὰ μοῦ τὸ δίνῃ... Μὰ ποῦ εἶνε ; Δὲν τὴν εἶδα ἀπὸ τὸ πρωΐ...

Ἡ κυρία Φὰμπρ ἐβγῆκεν ἔξω διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐπέστρεψεν ἡ Ὀ'Δάλια.

— Ἄχ, πατέρα, ἂν ἤξευρες πῶς μὲ περιποιεῖται ! . . . Νά, βλέπεις αὐτὸ τὸ πανί ; ἅμα μὲ καίῃ ὁ πυρετός, τὸ βουτᾷ στὸ νερό, καὶ πρὶν ἀκόμη παραπονεθῶ, τὸ βγάζει, τὸ στραγγίζει, τὸ διπλώνει σὲ τέσσερα καὶ μοῦ δροσίζει μὲ αὐτὸ πότε τὰ χέρια, πότε τὸ πρόσωπο. Μὲ τόση γλύκα, μὲ τόση ἐπιτηδειότητα, ὥστε δὲν μὲ κρυώνει καθόλου, καὶ σιγὰ-σιγὰ μοῦ περνᾷ ὁ πυρετός, σὰ νὰ μοῦ τὸν ἔβγαζε μὲ τὸ χέρι της. Ἔπειτα πάλι ξανά, καὶ ξανά, καὶ κάθε φορὰ μὲ τρόπο διαφορετικό. Δὲν ἀπομακρύνεται καθόλου ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, παρὰ μόνο ὅταν πηγαίνῃ στὸ ποτάμι νὰ πάρῃ νερὸ φρέσκο γιὰ τὰ λουτρά μου.

— Μά, παιδί μου, αὐτὰ τὰ λουτρὰ ποῦ σοῦ κάνει, εἶνε τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου !

— Ναί, εὔκολο, ἀπήντησεν ὁ Τζὰκ μὲ πονηρίαν, ὅσο καὶ τὸ νὰ πιῶ γάλα μὲ τὴ φλάσκα...Καὶ ὅμως, ἡ μαμμά, ποῦ εἶνε τόσο ἐπιδέξια καὶ ἀφωσιωμένη, ὅταν καμμιὰ φορὰ μὲ σφουγγαρίζῃ, μὲ κάμνει κ' αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες. Τρέμει καθὼς μοῦ περνᾷ τὸ πανί, διστάζει, κασκατεύει...φοβᾶται, βλέπεις, τὸ κρύο νερό...καὶ μὲ κάμνει νὰ τὸ φοβοῦμαι κ' ἐγώ. Ἐνῷ μὲ τὴν Ὀ'Δάλια, ἄ, εἶνε πολὺ διαφορετικά !...μένω ἄφοβος, κ' ἔχω πεποίθησι...

Μετ' ὀλίγον προσέθεσεν :

— Ἔπειτα δὲν εἶνε μόνον ὁ πυρετός...Μοῦ συμβαίνουν κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα...Τὴν νύκτα, ὅταν δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, μοῦ λέγει : «Κλεῖσε τὰ μάτια σου, κύριε Τζάκ' μὴν κουνιέσαι καθόλου, ἀνάπνεε βαθειὰ καὶ ἄφισε ἀνοικτὰ μόνον τ' αὐτιά σου.» Ἔπειτα ἀρχίζει νὰ μοῦ τραγουδῇ μὲ τὴ γλυκειά της φωνὴ ἕνα τραγοῦδι τοῦ τόπου, μὰ σιγά, πολὺ σιγά, καὶ μὲ νανουρίζει, καί, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος μιὰ χαρά...Τὸ πρωῒ πάλι, ὅταν συλλογίζωμαι τὴ μονότονη μέρα ποῦ θὰ περάσω στὸ κρεββάτι καὶ μελαγχολῶ, μοῦ διηγεῖται παραμύθια τοῦ τόπου, ἱστορίες φαιδρές, μὲ ἀστεῖες λέξεις καὶ μὲ ἰδέες ἁπλές, ποῦ δὲν μὲ κουράζουν καθόλου. Ὅταν πάλι μοῦ πέφτῃ ὁ πυρετός, καὶ εἶμαι σχεδὸν καλά, ἀφοῦ φάγω καὶ πιῶ καὶ κοιμηθῶ «σὰν καλὸ παιδί», μὲ καθίζει στὸ κρεββάτι καὶ μὲ διασκεδάζει μὲ τοὺς χορούς της. Τί ὡραῖα ποῦ χορεύει, μπαμπᾶ ! Φορεῖ τὸ καλλίτερό της φόρεμα, βάζει στὰ μαλλιά της φτερὰ καὶ κορδέλλες, στὰ χέρια της βραχιόλια πάνινα, καὶ ἀρχίζει... Χορεύει, καὶ συγχρόνως τραγουδεῖ, καὶ κτυπᾷ τὶς καστανιέτες...Ποτὲ δὲν μοῦ λέει τὸ ἴδιο τραγοῦδι, οὔτε τὸ ἴδιο παραμῦθι, οὔτε ὁ χορός της εἶνε ποτὲ ὁ ἴδιος . . . Ὅταν δὲν ξεύρῃ πιὰ ἄλλα, τότε ἐπινοεῖ, καὶ ἐκεῖνα ποῦ βγάζει ἀπὸ τὸ νοῦ της εἶνε πιὸ εὔμορφα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχει μάθῃ...Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶνε ἔτσι προσεκτική. Ὅταν ἡ μαμμὰ ἢ ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχωνται νὰ μείνουν μαζί μου καὶ τὴν στέλλουν νὰ φάγῃ ἢ νὰ κοιμηθῇ καὶ τότε ἀκόμη τὴν βλέπω ποῦ τριγυρίζει ἀπέξω ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸ νὰ μπῇ μέσα καὶ σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε : «Μ' ἔστειλαν ἐκεῖ' μὰ ἐγὼ πάλι εἶμαι ἐδῶ !» Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀρρώστεια μου προχωροῦσε. Ἡ Ὀ'Δάλια εἶπε μὲ τὸ νοῦ της : «Τὰ μικρὰ δὲν ἀρκοῦν' χρειάζεται γιατρικὸ μεγάλο.»

Λέγων αὐτά, ὁ Τζὰκ ἔπιασε τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος,τὸ κρεμασμένον στὸ στῆθος.

— Τότε ἐπέτυχε αὐτό...

— Ἐπέτυχε ; ἠρώτησεν ὁ κ. Φὰμπρ ἐναγωνίως.

— Ναί, τὸ ἐκέρδησε, τὸ ἀπέσπασε, τὸ κατέκτησε... ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ πῶ ; Ἀδιάφορο τελοςπάντων ! Ἀφοῦ τώρα τὸ ἔχω καὶ μὲ γιατρεύει !..

— Σὲ γιατρεύει ; Μὰ καὶ σύ, παιδί μου Τζάκ, πιστεύεις τέτοιες ἀνοησίες ;

— Ἀνοησίες ; τί λέτε, μπαμπᾶ ! ἀπήντησεν ὁ Τζὰκ ἀπογοητευμένος.

— Ξεύρεις πολὺ καλά, παιδί μου, ὅτι αὐτὰ τὰ φυλακτὰ καὶ τὰ μαγικὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ πραγματικὴ ἐπίδρασι εἰς ἀνθρώπους φρονίμους καὶ λογικοὺς σὰν ἐσέ. Μόνον οἱ βάρβαροι, οἱ προληπτικοί, οἱ ἀμαθεῖς, δίδουν σημασίαν 'ς αὐτά... Ἐσὺ δὲν τὰ πιστεύεις, δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύεις... Καὶ θὰ μοῦ τὸ δώσῃς αὐτὸ τὸ νύχι, ἔ ;

— Νὰ σοῦ τὸ δώσω ;... Νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ πάνω μου ;... θέλεις λοιπὸν νὰ πεθάνω, μπαμπᾶ ;... Ἐγώ, ποῦ χάρηκα τόσο γιὰ τὸν ἐρχομό σου ;... Ἐγύρισες λοιπὸν γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς κακό ; Ἡ μητέρα μου πῶς δὲν μοῦ τὸ ἔβγαλε ;

« Ἡ μητέρα σου—ἐσυλλογίσθη ὁ κ. Φάμπρ, — δὲν ξεύρει ὅ,τι ξεύρω ἐγώ. Καὶ ὅσον παιδαριώδεις καὶ ἂν τῆς φαίνωνται αἱ ἐπιθυμίαι σου, αἱ ἰδέαι σου διὰ τὸ Νύχι καὶ διὰ τὴν μικράν σου νοσοκόμον, τὰς σέβεται ὡς ἰδιοτροπίας ἀσθενοῦς.»

Ὁ Τζὰκ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ φυλακτὸ καὶ τὸ ἔσφιγγε νευρικῶς, ὡς διὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ πάρουν.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ. Δὲν θέλω νὰ σὲ λυπήσω. Ξεύρω ὅτι θὰ μοῦ τὸ δώσῃς μόνος σου, ἅμα σκεφθῇς λογικά, ἅμα ἀναγνωρίσῃς ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμιὰ θεραπευτικὴ ἰδιότητα αὐτὸ τὸ κακόμοιρο νύχι τοῦ Πάνθηρος, αὐτὸ τὸ φανταστικὸ γιατρικό, αὐτὸ τὸ φυλακτὸ τῶν ἀγριανθρώπων... ποῦ δὲν τὸ πιστεύεις βέβαια... μὰ ποῦ καθόλου δὲν τὸ πιστεύεις...

— Δὲν ξέρω ἂν τὸ πιστεύω ἢ ἂν δὲν τὸ πιστεύω... Ξεύρω μόνον ὅτι δὲν τὸ ἐπίστευα, τότε ποῦ δὲν ἤμουν ἄρρωστος... Τώρα ὅμως ποῦ εἶμαι, ἔχω πίστι. Δὲν ξέρω γιατὶ καὶ πῶς. Ἀλλὰ ἔτσι εἶνε. Καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο δὲν τὸ χωρίζομαι, δὲν τὸ βγάζω ἀπὸ πάνω μου !

— Ἄχ ! αὐτὸς ὁ πυρετός... Τί τὸ κάμνει ἕνα φρόνιμο παιδί ! εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ μὲ τρυφερὸν οἶκτον.

Ὁ Τζὰκ ἐκύτταζε τὸν πατέρα του μὲ μάτια φλογερὰ καὶ ἱκετευτικά, εἰς τὰ ὁποῖα κατωπτρίζετο ἡ ἀγωνία καὶ ὁ πόνος τοῦ ἀγῶνος... Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον ὁ κ. Φάμπρ... τοὐλάχιστον πρὸς τὸ παρόν... Ἤξευρε καλὰ ὅτι τοὺς πυρετοὺς ἐκείνους τίποτε

δὲν τοὺς ἐθεράπευεν ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὴν διατήρησιν τοῦ ἠθικοῦ, τῆς ἰδέας. Οὕτω ἕνα νύχι πάνθηρος, κρεμασμένον μὲ σύρμα εἰς τὸ στῆθος ἑνὸς ἀσθενοῦς, ἠμποροῦσε νἀποβῇ πολύτιμον φάρμακον, ἐὰν ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς εἶχε τόσον ἀσθενὲς ἢ ἐξησθενημένον τὸ πνεῦμα, ὥστε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν δύναμίν του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[*Ἴδε φυλλάδιον 8ον, σελ. 66*]

1.—Εἰς τὴν σελίδα 61. στήλη α', στίχ. 15, λείπει ἡ λέξις ***Πολιτείαν***.

[Πολλοὶ ἔγραφαν *Συμπολιτείαν*, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐχωροῦσεν εἰς τὸν κενὸν χῶρον. Μερικοὶ ἔγραφαν διάφορα ὀνόματα Πολιτειῶν ἢ πόλεων, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν ὅτι τοιαύτη λέξις, - ἄγνωστον γεωγραφικὸν ὄνομα —δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὰς λευκάς.]

2.—Εἰς τὴν σελίδα 62, στ. 6', στίχ. 20, λείπει ἡ λέξις *κανένα*.

[Πολλοὶ ἔγραφαν *μηδένα* ἢ *οὐδένα*. Τὸ ἴδιον εἶνε βέβαια· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν, ὅτι ὁ μεταφραστὴς κ.Ξενόπουλος κατὰ προτίμησιν μεταχειρίζεται τὸ *κανείς*, σπανιώτατα τὸ *οὐδείς*, καὶ οὐδέποτε τὸ *μηδείς*.]

3.—Εἰς τὴν σελίδα 62, στ. γ', στίχ. 57, λείπει ἡ λέξις *μέσου*.

[Πῶς ἐσκέφθησαν ὅσοι ἔγραψαν *ἄκρου* ; Ἴσα-ἴσα, οἱ θεαταὶ ἐστρυμώχθησαν εἰς τὰ *ἄκρα*, διὰ νὰ μὴ διατρέχουν κίνδυνον ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπερνοῦσε φυσικὰ ἀπὸ τὸ *μέσον* τοῦ δρόμου.]

4.—Εἰς τὴν σελίδα 63, στ. α', στίχ. 43, λείπει ἡ λέξις *τόπο*.

[Ὀλίγιστοι τὴν ηὗραν. Πολλοὶ ἔγραφαν *δρόμον* ἢ *μέρος*. Ἀλλὰ ἡ φράσις *ἀνοίγω* ἢ *κάμνω τόπον*, εἶνε συνηθεστέρα καὶ δημοτικωτέρα, ἔπρεπε δὲ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ κ. Βλαχογιάννης γράφει τὴν πλέον ἁγνὴν δημοτικήν. Σπουδαῖον λάθος ἔκαμαν, ὅσοι ἐνόμισαν ὅτι λείπει ἡ λέξις *τότε*, *εὐθύς*, *λοιπὸν* κτλ. Θὰ ἦτο κάτι ἀόριστον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ λευκὴ λέξις.]

5.—Εἰς τὴν σελίδα 63, στ. γ', στίχ. 12, λείπει ἡ λέξις *σαλόνι*.

[Εἶνε προφανές, ἀφοῦ ἡ ἰδία λέξις ἀναφέρεται ὀλίγον παραπάνω. Ἀπορῶ διὰ τοῦτο πῶς μερικοὶ ἐνόμισαν ὅτι λείπει ἡ λέξις *αἴθουσαν*, *κοινὸν* κτλ.]

6.—Εἰς τὴν σελίδα 64, στ. α', στίχ. 35, λείπει ἡ λέξις *τρία*.

[Πολλοὶ ἔγραφαν *χίλια*, *πολλά*, *δέκα* κτλ. Ἀλλ' οἱ προσεκτικοὶ εἶδαν ὅτι ἡ Δνὶς Αιγδοπούλου ἄλλαξεν ὡρισμένως τρία χρώματα : πρῶτα ἔγινε κόκκινη, ἔπειτα ἄσπρη, καὶ τέλος πράσινη· ἄρα δὲν ἠμποροῦσε νὰ λείπῃ ἄλλη λέξις ἀπὸ τὸ *τρία*.]

7.—Εἰς τὴν σελίδα 65, στ. α', στίχ. 20, λείπει ἡ λέξις *τέλος*.

[Αὐτὴ πιὰ τὴν ηὗραν ὅλοι !]

8.—Εἰς τὴν σελίδα 66, στ. α', στίχ. 46 λείπει ἡ λέξις *ἀπόλυτος*.

[Ὀλίγοι τὴν ηὗραν. Οἱ περισσότεροι ἔγραφαν *μεγάλη*, *μεγίστη*, *σπουδαία* κτλ. Καὶ ὅμως ἡ φράσις «ἀπόλυτος ἀνάγκη» εἶνε τόσον συχνὴ καὶ τόσον... ἀπολύτως ἀναγκαία ἐδῶ !]

9.—Εἰς τὴν σελίδα 66, στ. γ', εἰς τὸν 11 στίχον τοῦ ποιήματος, λείπει ἡ λέξις *χάρι*.

[Εἶνε ἡ λέξις, τῆς ὁποίας πολλοὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ἀπουσίαν. Δὲν εἶδαν ἐκεῖνο τὸ κόμμα, ποῦ ἀπέχει τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν προηγουμένην λέξιν ; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ. Καὶ ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει κανὲν τοιοῦτον μετέωρον κόμμα ἢ ἄλλο σημεῖον, δὲν λείπει καμμία λέξις ἀπὸ τὸν Δεξιγρίφον τῆς 68 σελίδος, ὡς ἐφαντάσθησαν μερικοί.]

10.—Εἰς τὴν σελίδα 67, στ. α', στιχ. 11, λείπει ἡ λέξις *κινδυνεύεις*.

[Ἂν ἔλειπεν, ὡς ἐνόμισαν μερικοί, ἡ λέξις *μπορεῖ* ἢ *μπορεῖς*, ἢ καὶ *εἰμπορεῖς*, ὁ χῶρος θὰ ἦτο μικρότερος. Μερικοὶ ἔγραφαν *τρέχεις κίνδυνον*. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λείπουν δύο λέξεις ἀπὸ ἕνα λευκὸν χῶρον· πάντοτε *μία*].

11.—Εἰς τὴν σελίδα 67, στ. 6', στίχ. 22 λείπει ἡ λέξις *ἀπεφάσισε*.

[Πολλοὶ ἔγραφαν *ἐσκέφθη*, *ἠθέλησε* κτλ. Τὸ ἴδιον θὰ ἦτο, ἄν... τὸ ἐπέτρεπεν ὁ χῶρος].

12.—Εἰς τὴν σελίδα 68, στ. 6', εἰς τὸν τρίτον στίχον τοῦ Τονογρίφου, λείπει ἡ λέξις *πιά*.

[Καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ὀλίγοι τὴν ἐμάντευσαν. Οἱ περισσότεροι ἐφαντάσθησαν ὅτι λείπει ἡ λέξις *πλὴν*—πῶς αὐτό ; - καὶ ἄλλοι, λογικώτεροι, ὅτι λείπει ἡ λέξις *ἐγώ*].

⁂

Εἰς τὸν ὡραῖον αὐτὸν Διαγωνισμόν, τόσον διασκεδαστικὸν ὅσον καὶ ὠφέλιμον, καὶ τὸν ὁποῖον διὰ τοῦτο πολὺ γρήγορα θὰ ἐπαναλάβω, ἔλαβαν μέρος ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους. Ὡς λύσεις ὀρθαὶ δὲν ἐμετρήθησαν παρὰ μόνον αἱ δίδουσαι τὴν ζητουμένην λέξιν ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα. Οὕτως εὑρέθη ὅτι ὅλας, καὶ τὰς δώδεκα λέξεις, δὲν ἐμάντευσε κανείς. Τὰς ἕνδεκα ἀπὸ τὰς δώδεκα,—ἐκτὸς τοῦ *κινδυνεύεις*, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου σημειόνει : *πιθανόν*, *δυνατόν*, *εἰμπορεῖ*, — ἐμάντευσε μόνος ὁ ***Νικηφόρος Οὐρανός***, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπονέμεται τὸ **Α' Βραβεῖον**.

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εὗρον 10 λέξεις, τὰ δεύτερα καὶ τὰ τρίτα βραβεῖα ἀπενεμήθησαν διὰ κλήρου. Οἱ λοιποὶ ἐπέρασαν εἰς τὸν Α' Ἔπαινον. Εἰς τὸν Β' Ἔπαινον εἶνε ὅσοι εὗρον 9 λέξεις. Εἰς τὸν Γ' Ἔπαινον ὅσοι εὗρον 8 λέξεις, καὶ τέλος εἰς τὴν Εὔφημον Μνείαν ὅσοι εὗρον 7. Οἱ εὑρόντες ἀπὸ 6 λέξεις καὶ κάτω, παραλείπονται διότι εἶνε πάρα πολλοί.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Νικηφόρος Οὐρανὸς*** [11ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ποιμενικὴ Φλογέρα* [10ε].—*Ἀγκαθάκι* [10ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ζωὴ Κονταρίνη* [10ε].—*Πανελλήνιον Φρόνημα* [10ε].— *Αἱματοκυλισμένη Χώρα* [10ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10ε] εἰς ἕκαστον :) *Παπαρούνα*. — *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*.— *Ἑλληνικὴ Δόξα*.— *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*. —*Ἀθάνατος Ἑλλάς*.—*Ἀτλαντικός*.— *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [9ε] εἰς ἕκαστον :) *Μίκης Ζέζας*.—*Ἡλιακὴ Ἀκτίς*.— *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*.—*Γλυκοχάραμα*.—*Χιακὸς Λιμήν*.—*Αὔρα τοῦ Βοσπόρου*.— *Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου*.— *Κάλαμος τοῦ Εὐρώτα*.—*Κόρη τῆς Μακεδονίας*.—*Εὐανθία Μ. Δουκάκη*.— *Παγοδρόμος*.—*Πλοίαρχος Νέμος*.—*Ὄνειρον τῶν Ἑλλήνων*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8ε] εἰς ἕκαστον :) *Σβυσμένον Ὄνειρον*.— *Γλυκειὰ Ἀμμουδιά* — *Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους*. — ***Κύκνος τῆς Μυτιλήνης***.—*Ζιλχὰ Χανούμ*.— *Νέλσων*. —*Μητρικὴ Στοργή*. — *Αἰαντίδης Γόργος*.— *Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι*.— *Ἄλτ !*— *Γαλανὴ Πατρίς*. — *Γρηγόριος Ἱππότης*.— *Ἀφρόεσσα Θάλασσα*.—*Γλυκεῖα Ἐλπίς*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [7ε] εἰς ἕκαστον :) *Ηλ. Ἀλ. Πανᾶς*.—*Σπαθὶ ἢ Κορώνα*. — *Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου*.— *Μακεδόνισσα* —*Λόφος τοῦ Γάνου*.—*Τρελλὸ Ναυτάκι*. —*Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*.—*Ἑλληνικὸν Κῦμα*.—*Κυανοῦς Λογχοφόρος*.—*Τραλλιανὴ Ἠχώ*.— *Δαφνοστεφανωμένη Ἑλληνοπούλα*.— *Λουκῆς Λάρας* —*Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός* —*Πάρις*.—*Ὡραία Σμυρνηοπούλα*.— *Χιονισμένον Δάσος*. — *Παγωμένος Ἔβρος*. — *Μαραμένη Γαζία*. — *Πεταλοῦδα τοῦ Ἀγροῦ*.— *Ἀνδριὰς Παλαιολόγου*.— *Πνοὴ Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου*.—*Πανιωνιστής*.—*Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος*.

Ἡ Διάπλασις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν. . . .	δρ.	4,25
Ἔλαφος τῆς Αἰγύπτου. . .	»	1.—
Τὸ ὅλον	δρ.	5,25

Ἅμα γίνουν καὶ ἄλλαι εἰσφοραὶ ὥστε νὰ συμπληρωθῇ μία ἐτησία συνδρομή, θὰ ἐγγραφῇ εἷς ἐκ τῶν συστηθέντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων εἰσέτι ἀπόρων.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ὡραία Χίος» ἐνέγραψε διὰ τὸ 1909 τρεῖς ἀπόρους, ἤτοι τὸν ὑπ' ἀριθ. 5 συστηθέντα τῷ 1907, τὸν ὑπ' ἀριθ. 16 τῷ 1908, καὶ ἕναν ἄλλον τῆς ἰδίας του ἐκλογῆς.

Ἦλθαν κατ' αὐτὰς εἰς τὰς **Ἀθήνας** καὶ μ' ἐπεσκέφθησαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου οἱ φίλοι μου : ***Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός***, ***Λέων τῆς Ἐρήμου***, ***Αἰγυπτία Βασιλόπαις***, ***Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς***, ***Τσῖρος*** καὶ ***Ἀθανάσιος Διάκος***. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔκαμα καὶ τὴν προσωπικὴν γνωριμίαν τῶν καλῶν καὶ ἀφωσιωμένων τούτων φίλων τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ὁ ***Κύκνος Μυτιλήνης*** εὑρίσκει πολὺ μικρὸν τὸ καπέλλο τοῦ Ἀζαρία καὶ πολὺ μεγάλον τὸ κεφάλι του, Ὥστε ἢ καπέλλο πρέπει νἀλλάξῃ ἢ κεφάλι — Εὐκολώτερον βέβαια εἶνε νἀλλάξῃ καπέλλο, καὶ θὰ τὸ συστήσω εἰς τὸν κ... Βώττην ὁ ὁποῖος τὸ ἐζωγράφισε μικρότερον.

Καλῶς νὰ δεχθῇς τὸν παπάκη σου, ἀγαπητή μου *Ἕλλη Γ.*, καὶ εὔχομαι νὰ ἔχῃς εὐχάριστα νέα νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς. Πάρε ψευδώνυμον ἂν θέλῃς νὰ λαμβάνῃς τακτικὰ μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἄ, τὸ «σκόρπιο πνεῦμα» δὲν πρέπει νὰ σὲ φοβίζῃ ! Ἔχεις καὶ σὺ ἀρκετὸν «μαζευμένον» καὶ ἕτοιμον νὰ τὸ σκορπίσῃς ..

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, ***Ἀστὴρ τοῦ Βέγα***, καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ γρήγορα τὸ σχέδιον τοῦ ταξειδίου, διὰ νὰ γνωρίσω ἕνα τόσῳ καλόν μου φίλον. Ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομήτρια.

Ξεύρετε διατὶ δὲν μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν της ἡ ***Ἐλιοῦδα*** ; **Διότι** ἐπερίμενε νὰ τῆς περάσῃ ἕνα σπυρὶ ποῦ εἶχε βγάλῃ εἰς τὸ πρόσωπον. **Δυστυχῶς**, ὅταν τῆς ἐπέρασεν, ἦτο ἀργά. Ἂς εἶνε· εἰμπορεῖ καὶ τώρα ἀκόμη νὰ μοῦ τὴν στείλῃ καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσω. Περιμένω.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα, ***Τραλλιανὴ Ἠχώ***. Ἐπίσης καὶ διὰ τὸν λαμπρὸν αὐτὸν Σύλλογον τῆς πόλεώς σας, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ 300 δεσποινίδας ! Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τ' ἀπολεσθέντα φυλλάδια. Χαιρετισμούς, ὅταν γράφῃς εἰς τὴν ***Ζιλχὰ-Χανούμ***.

Τὸ ἔλαβα, ***Αἰγυπτία Ἀριστοκρᾶτις***. Εὖγε ! πολὺ ὡραῖοι οἱ βαθμοί σας, καὶ εἰς ἀνώτερα! Εἰς τὰς Ἀθήνας κάμνει τώρα πολλὴν ζέστην, ἀλλ' εἶνε ἡσυχία· ἐξαίρετα εἰμπορεῖς νὰ ἔλθῃς.

Ἡ περὶ ἧς μοὶ γράφεις, ***Ριγολέττα***, ἔπαυσεν

ἀπὸ πέρυσι νὰ εἶνε συνδρομήτριά μου, καὶ ὅλως ἀδικαιολογήτως, διότι οὔτε ἐμεγάλωσε, οὔτε ἐπτώχυνε, οὔτε τῆς ἔκαμα κανένα κακόν. Ἑπομένως δὲν ἔχω τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀφέρω τίποτε. Αὐτὰ εἶνε προνόμια τῶν συνδρομητῶν.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Παλλάς Γρήγορα* θὰ λάβῃς καὶ τὸν Γ' τόμον τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος, καὶ μὴν ἀνησυχήσῃς πρὸς τὸ παρὸν διαβάζεις τοὺς ἄλλους. Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα πῶς δὲν θαφίσῃς νὰ σὲ κυρισύρῃ ἡ τεμπελιά; Νὰ ποῦ μοῦ ἔγραψες εὐθὺς καὶ ἀπὸ τὰς Σπέτσας.

Λουκῆ Λάρα, ὁ «Κοσμοκράτωρ» τελειόνει μετὰ τρία-τέσσαρα φύλλα. Διατί νὰ δημοσιεύσω ἐγὼ Ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως; Ἐγὼ προσπαθῶ νὰ δημοσιεύω ὅ,τι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μάθετε εἰς τὸ Σχολεῖον.

Κατενθουσιασμένοι οἱ φίλοι μου μὲ τὸ φυλλάδιον τῆς 28ης Κυριακῆς Καὶ ὅλοι μοῦ γράφουν συγχαρητήρια πρὸς τὸν Ἀζαρίαν καὶ τὸ *Ἀφρόκρινο*.

Παροδικὸν Ὄνειρον, ἦλθαν καὶ τὰ κουφέτα. Τὰ ἐμοίρασα εἰς τὸ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον σᾶς ηὐχήθη ἐγκαρδίως

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Δροσόλουστος Αὐγή*, κ. (Μ. Κ. Κ.) *Λευκὴ Καμέλια*. κ. (Α. Δ.) *Λεσβία Ἀηδών*, κ. (5+3) *Φαληριώτης*, α. (Ν. Π.) *Ἥρως τῆς Κεφαλληνίας*, α. (!—;) *Αἰγύπτιος Πρίγκιψ*, α. (Γ. Κ.) *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, α. (Ι. Β.) *Νέα Σελήνη*, α. (Θ. Θ.) *Μεσσηνιακὸς Ἀστήρ*, α. (Π. Π. Α.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία κρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀθανάσιος Διάκος* (0) μὲ *Ἱερὸν Ἀγῶνα*, *Χαῖρε Πατρίς*, *Αὔραν τῆς Νεότητος*·—ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* (0) μὲ *Ζακυνθινὸν Πανσέν*, *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*, *Ἄνθος Αἰγύπτου*·—ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Ἀνοικτὸν καρδίαν Ἀρσενειάδα*, *Μαραμένην Δαρδένιαν*·— ὁ *Χιώτης* (0) μὲ τὴν *Θαλαμηγὸν Ἀμφιτρίτην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Καμάρι τῆς Μάνας* (ἔστειλα·) *Τετραπέρατον Μυτιληνιόν* (ναί, παιγνίδι, ψάρευμα, φαγί, ὕπνο . . . ἀλλὰ νὰ θυμᾶσαι κάπου-κάπου εἰς τὴν πένναν!) *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (ἡσύχασες λοιπόν, ἔ; δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οἱ βαθμοὶ θὰ εἶνε λαμπροί·) *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· ἡ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ νὰ γραμματόσημα·) *Πίστις-Πατρὶς* (ἔστειλα·) *Ἐπικούριον Ἀπόλλωνα* (αἱ «Διετεῖς Διακοπαὶ» εὑρίσκονται εἰς τοὺς τόμους 15 καὶ 16, οἱ ὁποῖοι τιμῶνται δρ. 1,10 ἕκαστος· «Ροβῆρον» δὲν ἔχω εἰς τὸ γραφεῖόν μου·) *Μητρικὴν Στοργὴν* (λοιπὸν περιμένω·) *Κόρην τῶν Κυμάτων* (ὄχι, δά! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κλαῖς· σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι παντοῦ θὰ περνᾷς λαμπρά·) *Πνοὴν Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου* (εὔχομαι στὴ μαμμά σου περαστικά· ὡραιότατον τὸ ποίημά σου·) *Ἀπόλλωνα* (ἔχει καλῶς· πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ ἐπιστολή σου· γράφε μου·) *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν* (ἔλαβα τὴν πρώτην ἐκ Τήνου ἐπιστολήν σου·) *Χιώτην*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ἰουλίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 21 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 1 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 17 Αὐγούστου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

304. *Λεξίγριφος*

Ῥῆμα, κοινόν τι κτητικὸν
Κ' ἐπίθετον ἐνόνω,
Κι' ἀμέσως ἕνα νόμισμα
Ἐκ τῶν μικρῶν δηλόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀσταικῶν

305. *Στοιχειόγριφος*

Φαγητὸν πολὺ κοινόν
Εἶμαι, δυναμωτικόν·
Ἂν ἀποκεφαλισθῶ,
Τότε πρέπει . . . νὰ ψηθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

306. *Μεταγραμματισμός.*

Σοῦ χρειάζομαι πολὺ
Ὅταν θέλῃς νὰ διαβάσῃς,
Ἂν μαλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Καὶ σαρέσῃ ἡ μουσική,
Πήγαινε νὰ μαγοράσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

307. *Ἀναγραμματισμός.*

Τὰ γράμματα θεᾶς
Ἐὰν ἀνακατεύσῃς,
Ἀέρα δροσερὸν
Ἀμέσως θὰ ἀναπνεύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

308. *Πυραμίς.*

\+ Οἱ σταυροὶ ἀθηναῖος Φιλόσοφος.
* + * = Στρατιωτικὸν σῶμα.
** + ** = Πτηνὸν νυκτόβιον.
*** + *** = Ποιητὴς Ῥωμαῖος.
**** + **** = Ἀρχ. πόλις διάσημος.
***** + ***** = Πόλις τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Ἰδεώδους

309. *Ἀστεῖον παράδραμα.*

Εἷς ἄνος ἄρρωστος ἀμύνεται περὶ φάτνης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆ

310—314. *Μαγικὸν Γράμμα.*

Τῇ προσθήκῃ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἴσος, ἐάν, ὄρος, ὁμαῖς, ἄνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Καφὲ

315. *Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λεξεων ἀποτελοῦν Ἀπόστολον, τὸ δὲ δεύτερον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

1, Θηρίον· 2, Ἐκοιμήθη ἔτη πολλά· 3, Πόλις τῆς Αὐστρίας· 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Πλανήτης· 6, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

316. *Ἐλλιποσύμφωνον.*

η - θεσ - η - ωα - ου - ου.

Ἐστάλη ὑπὸ Σταματίας Σ. Πατρικίου

317. *Γρῖφος.*

$$\frac{0}{\text{NP}} \qquad \begin{array}{c}\Theta\\ \Theta+\Theta\\ \Theta\end{array}$$

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφάλαια τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχεῖα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΝΟΥ. — Ἕνα ἐγκάρδιον εὐχαριστῶ δεχθῆτε ὅσοι μοι εὐχήθητε κατευόδιον. Εὔχομαι εἰς τὴν Παναγίαν, ἀγαπητοί, ἵνα σᾶς ἐπανίδω ὅλους ὑγιεῖς.—***Πέτρος Κ. Καραγεώργης*, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ.** *(Θ, 250)*

Ἡ *Μητρικὴ Στοργὴ* εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ χαιρετισμοὺς *Εὐφορίωνα*. *(Θ, 251)*

Τοῖς φιλτάτοις ***Ἐλένῃ*** καὶ ***Σπύρῳ*** εὐχόμεθα καλὸ ταξεῖδι, καλὴν διασκέδασιν καὶ . . . ***ταχεῖαν*** ἐπάνοδον. — *Ἀγαθονίκη, Μαρίκα, Καλλιρρόη, Ἀντώνιος, Στέλιος.* *(Θ, 252)*

Ἀσπαζόμενοι πρότασίν σου, *Γαλανὴ μας Σταυροφόρα*, κηρυττόμεθα ἔνθερμοι ὁπαδοί σου. Ἔμπρὸς λοιπόν! Ζήτω ἡ Διάπλασίς μας! Τὸ πᾶν ὑπὲρ Αὐτῆς. - *Αἰγύπτιος Πρίγκιψ καὶ Σία.* *(Θ, 253)*

Τοὺς χάριν ἀναψυχῆς ταξειδεύοντας ***Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*** καὶ ***Πλάτανον*** συνοδεύουσιν αἱ εὐχαὶ τοῦ ***πρώην Χεδίβου*** καὶ *Ἀποίκων Καΐρου.* *(Θ, 254)*

Αἰγυπτία ***Βασιλόπαι,*** καθ' ἣν στιγμὴν θὰ δημοσιεύεται ἡ παροῦσά μου, θὰ εὑρίσκεσαι εἰς τὸ ἰοστέφανον ἄστυ. Σοὶ εὔχομαι καλὴν διασκέδασιν, εὐθυμίαν . . . τὴν συνήθη καὶ ἐπάνοδον . . . ταχεῖαν. Διὰ τὴν παράδασιν τῆς ἀποφάσεως ἃς ὄψεται ἡ *Ἰδανικότης.*—***Σεροφιλόσοφος.*** *(Θ, 255)*

Ἀπείρως εὐχαριστῶ ἀγαπητοὺς φίλους Γεωρ. Κυρλαγκίτσην, Ἰουλίαν καὶ Ἄνναν Σέρμπου δι' εὐχάς των. Συγχαίρω ***Σεροφιλόσοφον*** δι' ἔξοχον ἀκροστοιχίδα. Τὴν εὐχήν σου, πανιερώτατε!!—*Βασιλόπαις.* *(Θ, 256)*

Σοὺς ἑορτάζοντας φιλτάτους ***Δόκιμον Καλλιτέχνην*** καὶ ***Γαλανὴν Σταυροφόραν*** θερμοτάτας πέμπω εὐχάς.—*Βασιλόπαις.* *(Θ, 257)*

Μικροσκοπικὲ ταμία! Εὑρέθη ἡ Σημαία;; Ὁλόκληρον θὰ σὲ πωλήσω εἰς . . . ἀρόμπα-βέκιαν»!! Ἵνα καλυφθῇ ἡ τελευταία ζημία!! ***Ξεροφιλόσοφε!*** Ἴντα γαμπάρια τὰ πόδια σου; Γυμνάζεσαι πεζοπορῶν; Πρόσεξε! ἡ μέλλουσα ἑορτὴ γενήσεται . . . πεζοπορική, ἐν ἀσελήνῳ νυκτί! Σύμμαχος χρήζει βέντουζῶν! Ἀπολεσθεῖσα συμπατριῶτις εὑρέθη! *Πλάτανος* ἀσθενεῖ!!! πέμψον... κτηνίατρον! Μὴ λησμόνει ὅτι μοὶ ὀφείλεις πρόποσιν!!—***Αἰγυπτία Βασιλόπαις.*** *(Θ, 258)*

Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα

ΔΡΑΧ. 3,50

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 7.—Στοὰ Πάππου.